

TÚLAVÁ

S06 E03 FONTÁNA

NA KONCI S04 E01

Erik stál po členky vo vode. Kráčal k dverám pred sebou, voda pomaly klesala až po nej nezostalo vôbec nič. Suchá tráva. Kráčal bosý. Topánky držal v ľavej ruke. Zastal dva metre od dverí. Hľadel na dvere. Vánok mu hladil pokožku. Položil topánky na trávu. Prstami prešiel po zelených stebľách.

„Čo mi chceš povedať?“ pozrel hre k prúdom vody tečúcim po oblohe.

„Tak fajn,“ zaznel Spisovateľov hlas.

„Tak fajn? Hm,“ pozrel na dvere, „takže už mi nebudeš brániť?“

V dverách cvakol zámok a kúsok sa pootvorili. Erik vzal topánky a pomaly kráčal vpred. Zastal pred dverami. Dľaňou zatlačil do dreva. Povzdychol. Zatlačil. Brada mu padla. Zízal pred seba.

„Čo do pekla?!“

Vstúpil do miestnosti, podlahu pokrývala voda. Plávali v nej papiere. Zatvoril za sebou dvere. Podišiel ku zatemnenému oknu. Podarilo sa mu urobiť si škáru na pozorovanie. Videl, ako deti šantia okolo fontány. Nechal okno oknom a pozeral na stenu vytapetovanou obrázkami príbehu, ktorý Spisovateľ práve žil. Fotografia Amandy preškrtnutá červenou fixkou so zaznačeným dátumom. Pri Martinovom obrázku detto. Rôzne ústrižky z novín a staré stránky zo zápisníka. Medzi vyobrazeniami Túlavej bola fotka Erika a Spisovateľa. Na fotke bolo jediné slovo: KTORYÝ? Na malom stolíku pri stole ležal zelený zápisník. Vzal ho a šmaril ho o stenu. Žblnkol vo vode. Jeho topánky sa nadnášali na hladine. Vzdychol. Pozrel do rohu na malý televízor s hernou konzolou. Sklopil zrak.

„Vieš, že viem?!“ pozrel k stropu. Ožiarila ho slnečná žiara. Zakryl si oči. Zorientoval sa. Stál na ulici, ľudia okolo neho zmätene chodili. Zvesil ramená a pokrútil hlavou. *A som von*, pomyslel si.

Pred rokmi

Skupina ľudí bežala skrz malú dedinu s drevenými domami na pole. Bežali priamo za dvojicou s menšími vrecami. Vo vreciach štrngotali peniaze. Dva šípy z luku dopadli tesne vedľa nôh utekajúcej dvojice.

„Roderika, dievčatko, nezastavuj, strasieme ich v lese,“ zdrapil ju za ruku a vbegli spoločne medzi stromy. Nezastavovali, pretože počuli, ako sa skupina ľudí neustále približuje. Teraz sa všetci

museli uhýbať vetvám stromov a koreňom trčiacim zo zeme. To spomalilo aj Roderiku a jej otca. Roderika zakopla a svoj lup pustila na zem.

Otec jej pomohol vstať. Zdrapila vrece a utekali pomedzi stromy až k murovanej stene. Pozostatku po hradbách. Bežali popri nej. Chceli ju obísť, keď v tom sa objavili ich prenasledovatelia. Obaja zastali a skúsili druhú stranu. Ďalší ľudia. Aj so strelnými zbraňami aj s vidlami. Roderika sa pritisla k stene. Jej otec urobil krok vpred a rozprestrel ruky.

„Ľudia, nájdeme spoločné riešenie, nie?“

„Prečo by sme to robili?“ ozvalo sa z davu.

„Našiel si spoločné riešenie, keď si plienil naše domy?“ znelo z druhej strany.

„Uznávam, spravil som pár chýb!“

„Si zlodej! A darebák! A vrah!“

„Nikoho som nezabil!“

„Neklam! Moja manželka ti nebola dosť človekom? Zavraždil si ju!“ z davu vyšiel chlap s kušou, „nemilosrdne! Kvôli pár šperkom a drobným!“

„Hovorím, každý máme svoje chyby,“ chlap ustúpil k Roderike, ale stále stál pred stenou o ktorú sa ona opierala, „nemusíš ma zabiť!“

„Mám zabiť najprv tvoju dcérenku? To by sa ti páčilo?“

Roderika sa pozrela na tatka, ktorý sa na ňu ohliadol.

„Nie! Neopováž sa jej skriviť jediný vlas!“

„Do teba šíp a ju zanesieme do Luonta.“

„Nie, do Luonta nie,“ chlap zakryl rukou Roderiku, ako sa k ním blížil chlap s namierenou kušou. Mieril priamo na hrud' zlodeja a vraha jeho manželky. Ukazovák držal na spúšti presne v momente, keď sa za dvojicou objavil belasý kruh. Všetci ustúpili. Roderika, ktorá sa opierala o múr sa vnorila dnu. Zdrapila svojho otca najsilnejšie, ako vedela. Nevedela sa vytiahnuť. Jej otec stratil balans a vnoril sa zvláštneho úkazu tiež. Belasý kruh sa scvrkol a zmizol. Ľudia hľadeli.

„Kam sa podeli?“ znelo z davu.

„Čo to bolo?“

„Skapali?“

Chlap s kušou kráčal k múru a hľadel na miesto, kde ešte pred chvíľou stála prenasledovaná dvojica. Pristúpil k múru a udrel do neho päšťou.

„Je to pevné. Vyparili sa,“ spýtavo sa pozrel na ľudí, ktorí sa prišli pozrieť bližšie. Vymieňali si spýtavé pohľady a rozrušené názory. Jedna žena zdvihla zo zeme jeden z vápencov. Urobila ním na stene veľké X.

„Aby sme vedeli, že toto miesto požiera ľudí,“ odhodila kameň na zem a kráčala preč. Ľudia sa pomaly vracali do osady.

TERAZ

Mobil zapípal na stolíku. Lucia ho vzala do ruky a pozrela sa na správu so súradnicami a jediným slovom. SPISOVATEĽ. Pozrela si na nohu, ktorú mala do nedávna v sadre po tom, čo sa stretli v Prievidzi. Tam skončila s pomliaždenými nohami. Pochybovala, či chce Spisovateľa ešte niekedy vidieť, a či vôbec chce kvôli nemu ešte riskovať. Znova pozrela na súradnice uvedené v textovej správe. Vyhľadala ich na mape. Bolo to niekde, kde sa dookola javila len čistá plocha. Žiadne domy. Akurát železničná trať naprieč. Bodka svietila na trati. Lucia pretočila očami. *Už tam aj tak nebude,* povedala si sama pre seba. Odložila mobil a pokrútila hlavou.

„Tento krát už nie, tento krát je na to sám,“ prešla si rukou po nohe, „prípadne mu pomôže niekto iný. Nieкто, koho si pustil viac k telu,“ zašomrala si popod nos. Sadla si na gauč a pozerala do prázdna zahĺbená vo vlastných myšlienkach.

PRED ROKMI

Malý Erik vošiel do bytu. Takmer prázdneho. Len pár kusov nábytku a dáke oblečenie. A miestnosť s konzolou, ktorú považoval za svoju izbu. Prešiel do kuchyne, kde chýbal jedálenský stôl. Otvoril chladničku a chvíľu do nej hľadel. Pokrútil hlavou a vytiahol mlieko, z ktorého odpil. Škatuľu položil na kuchynskú linku, pričom si pretrel čelo. Vyhliadol z okna na zapadajúce slnko. Vydýchol a prešiel do obývačky. Na stolíku ležal starý papierový spis s menom Amália Nová v pravom hornom rohu. Vzal fixku zo stola a napísal na papierový obal; Dievča X. Vzal spis a vložil ho do skrinky, ktorá ukrývala ďalšie spisy a rôzne fotografie. Zatvoril a zamkol skrinku. Objavil sa okolo neho tmavý oblak a on sa presunul do kuchyne po mlieko. Vrátil sa do obývačky podobným spôsobom. Položil mlieko na stôl. Zhlboka sa nadýchol a spojil ruky. Z nosa mu začala tiecť krv a pred ním sa z temnej hmoty začali formovať dve postavy. Jedna mužská a jedna ženská. Cítil, ako mu krv steká po perách na bradu. Uترل si ju rukou. O chvíľu tam stáli v plnom nasadení.

„Teraz je otázka, či vás udržím,“ pozrel na osoby pred sebou.

„Samozrejme zlatko, že to dokážeš,“ povedala mu žena, „naš synček dokáže všetko.“

„Nerob mu zbytočné nádeje, je to považ. “

„Díky, tato,“ Erik sa uškrnul a prešiel do kuchyne odniesť mlieko, keď sa vrátil zastal a pozeral na postavu muža, ktorému visela hlava z predlaktia.

„Sakra,“ udrel päst'ou do zárubne.

„To nič zlatko, to...“ žena sa po mávnutí Erikovej ruky rozplynula aj s mužskou postavou, „musím sa zlepšiť.“

PRED ROKMI

Ladislav sedel vo svojom malom byte. Opravoval susedom televízor s videorekordérom, keď sa ozvalo klopanie na dvere. Laco odložil skrutkovač a prišiel ku vchodovým dverám. Pozrel cez vyzieračik a videl mladého muža.

„Kto ste?“

„Erik. Erik Uselský.“

„Nepoznám vás.“

„Zalovte v pamäti, určite ste o mne počul,“ mladík si preložil ruky cez seba.

„Prečo by som mal?“

„Pretože ma niekto hľadal. A teraz ja hľadám jeho.“

„Koho?“

„Martina Vyšného,“ na to Laco odomkol a otvoril dvere.

„Hovorím to asi milióny raz, ale netuším, kde je.“

„Dobre,“ Erik vošiel do bytu, „s tým by problém nebol, ale hľadám stopy, aby som ja mohol vedieť, kde je.“

„Ste od A.S.E.?“

„Nie. Myslím, že ani nevedia, že existujem. Ak sa nemýlim, raz po mne pátrali.“

„Už si spomínam, kvôli Martinovi. Myslel som si, že ste, eh, *mladší*.“

„Pokojne mi tykajte.“

„Nie si trochu drzý?“ Ladislav pozeral na Erika, ktorý sa posadil na topánkovník.

„Iba kúsok,“ Erik vylovil z koženej brašne modrý zápisník, „ale myslím si, že mi pomôžeš.“

„Čo to je?“

„Zápisník Martina Vyšného,“ hodil ho Lacovi do rúk, „myslíš, že ti to pomôže dokončiť, to čo si v A.S.E. začal?“

„Nie.“

„Prečo?“

„Pozri, si čudák, čo hľadá Martina. Máš Martinove veci a chceš, aby som otvoril viacdimenzionálny portál. Nič dobré z toho nesmrdí.“

„Ako je na tom Martin?“

„Najskôr mŕtvy.“

„V tej chajde. Kde nechal kazety. Isto. Nemyslím si, že niekto, kto tvrdí, že sem prišiel z budúcnosti by bol tak krátkozraký.“

„Čo?“

„Nemyslím si, že umrel. Myslím si, že to nafingoval.“

„No a kde teda je?“

„Netuším, ale byť na jeho mieste, tak sa zrovna nepretŕčam.“

„To asi ani ja.“

„Tak pomôže to, alebo nie?“ Erik kývol hlavou na zápisník.

„Odkiaľ ho poznáš?“ Ladislav prelistoval poznámky.

„Z rozprávání.“

„Určite,“ Lacov sarkastický tón Erikovi mierne šklbol ušami, ale rozhodol sa, že nezareaguje.

„A tie poznámky mi veľa nepomôžu.“

„Čo by pomohlo?“

„Keby som viac chápal povahu jeho schopností. Aby som neplytval...“ Laco sa zarazil.

„Jeho kostnou dreňou na zbytočné výskumy zlým smerom.“

„Odkiaľ o tom vieš?“

„Počul som príbehy. A niektoré teórie, myslím si, že časť z toho je pravda. Napríklad to, že Martin ťa poprosil, aby si ju ukryl.“

„Takže o tú ti ide. A sme doma.“

„Nejde mi o... teda trochu áno, ale bez teba je nepoužiteľná.“

„Ak nepoznáš niekoho, kto je ako Martin, je na nič tak, či tak.“

Erik sa poškrabal nad obočím a vystrel pred seba ruku. Laco hľadel na nechcenú návštevu. Erikovi zaiskrila ruka. Nad roztvorenou dlaňou sa mu sformovala malá energetická guľa.

„Myslím si, že jedného by som poznal. A zúfalo potrebuje nájsť Martina.“

„Počkat’,“ Laco vyskočil a hľadel na energetickú guľu, „prečo ti potom ide o to zariadenie? Myslíš si, že Martinovi sa podarilo dostať do inej dimenzie?“

„Ako inak vysvetlíš, že sa jeho telo nenašlo?“

„Skryl sa? Poriadne, aby umrel?“

„Vedel by sa vyliečiť, nie?“

„To je tiež pravda. Teda, ak by ten roztok nebol príliš agresívny, nie?“

„Nemyslím si. Skôr by som povedal, že sa dáko dokáže vyliečiť. Že je to v jeho schopnostiach.“

„Ale stále nerozumiem...“ pozrel sa na Erika, „ty si nebol. Neexistoval. A teraz si asi tak starý ako Martin. Podozrivé.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Je to nanajvýš zvláštne.“

„Možno pre teba, myslím si, že mňa čaká ešte veľa veľa divnejších situácií,“ Erikovi stmavli očné bielka.

„Povedal by som, že si ním, ale prídeš mi drzejší.“

„Ja? Ním? Hľadáam ho, aby mi pomohol s týmto.“

„S týmto,“ Ladislav pozeral, „nemyslím si, že si z tohto sveta, možno si Martin z inej dimenzie. A niečo vás prehodilo. Dáky *impulz*.“

„Môže byť,“ Erik sa jemne uškrnul a zhasol.

„Fajn, ja som sa s tou dreňou hral,“ vytiahol z vnútorného vrecka pero, „ale netuším, akoby to fungovalo s niekým iným. Je to zamknuté na Martinovu DNA.“

„A čo to robí?“ Erik sa načiahol po pero, no o chvíľu sa našiel zamrznutý v čase. Laco pred ním stál a hľadel na neho.

„Myslíš si, žeby som ti to dal do ruky?“ Laco vytiahol malý elektronický obušok. Udrel ním Erika po zátylku, to prerušilo časové väznenie a Erikom prešiel elektrický prúd. Dopadol omráčený na zem. Ladislav si nasadil gumené rukavice a dostal Erika do čierneho vaku.

„Dúfam, že mi to vyjde,“ dostal vak do výťahu a zviezol sa do pivnice. Erika vyložil a na nohy a ruky mu nasadil špeciálne upravené putá. Viedli k ním vodiče, ktoré ich nabíjali elektrickou energiou. Erik sa prebral. Skúsil trhnúť rukami a vyvolať elektrický výboj. Výboje sa navzájom prerušili a jeho telo ostalo šokované. Erik sa vyškeril na Laca.

„Prídem na to, ako sa z toho dosat’.“

„Nie, viem, že aj Martin mal problém s inými zdrojmi energie. Nie si nepremožiteľný. Si mocný a možno máš hlavu, ale držím ťa v obyčajných železniciach, ktoré ťa dokážu skratovať.“

„Ako dlho myslíš, že to vydrží?“

„Kým nevypnú elektriku,“ Laco žmurkol a dal Erikovi cez ústa kobercovú pásku, „fajn, ostaneš tu.“

Ladislav vošiel do pivnice k Erikovi, ktorý na neho škaredo zazeral. Strhol mu pásku z úst. Erik nič nepovedal, len hľadel na Laca.

„Fajn, kto doprdele si? Prešiel som záznamy narodených detí, záznam o zemne mien, ale nikto ako Erik Uselský nie je.“

„Som tu, alebo nie?“

„Čo je to za pseudonym?“

„Zjavne efektívny.“

„Prečo potrebuješ Martina?“

„Aby mi vysvetlil pár vecí. Je v tomto kolose veľmi dôležitý.“

„Prečo?“

„Pretože ten tvoj zázrak, bude fungovať len s ním.“

„Fajn,“ Laco vypol elektriku prichádzajúcu do železníc. Erik sa okamžite vymanil a zdrazil Laca. Roztrhol mu vrecko a vytiahol pero. Nechtiac potočil kolieskom nastavení a stlačil tlačidlo.

„Neeeeeeeeee...“ Laco zakričal, keď pocítil, ako ho vtiahlo do energetickej gule.

Obaja dopadli na trávnik v lese. Erik sa rozhlíadal po okolí.

„Chcel som ťa zmraziť.“

„Zmenil si nastavenie.“

„Kde sme?“

„Netuším?“ Laco sa obzeral po okolí, „ale vzduch tu smrdí starým papierom.“

Erik zaňuchal vo vzduchu.

„Nespoznávam ten pach.“

„Ukáž to sem,“ Laco pozrel na pero, „super, pretočil si to na cestovanie medzi realitami. Ktoré som nikdy nemal možnosť otestovať. Pretože netuším, ako by to malo fungovať. Netuším, či to bude fungovať bez Martina.“

„Fajn, máme možnosť sa dostať domov?“

„Asi to znova stlačiť.“

„Načo čakáš?“ Erik zdrazil pero a stlačil gombík. Nič sa nestalo.

„Kým sa to znova nabije. Trvá to asi hodinku.“

„Vážne?“

„Musí sa to regenerovať,“ Laco hľadel pomedzi stromy.

„Podme si tú hodinu užiť,“ Erik vykročil medzi stromy, kde v diaľke videl lesnú cestu. Obaja kráčali popri ceste.

„Akože nie je možné, aby sme si tu ublížili?“ Laco položil otázku.

„To stačí vyskúšať.“

„Čo...“ zasiahol ho elektrický prúd a odhodil do najbližšieho stromu.

„To máš za to, že si ma držal tri týždne v pivnici.“

Lacovi pri náraze o strom popraskalo niekoľko kostí a dopadol na zem v otrasnej bolesti. Erik k nemu pristúpil.

„Ani mi ťa nebude ľúto,“ ukázal mu pero, ktoré držal v ruke, „myslím, že sa odtiaľto dostanem.“

Lacove kosti sa začali v momente zrastať a prestali ho bolieť. Postavil sa na nohy. Erik hľadel na Laca.

„Myslím, že pokus je fajn. Nemusím sa báť o svoje zdravie.“

„Ako... čo? Ako to?“

„Netuším, jednoducho som sa zhojil.“

„Nechápem.“

„Teda vyskúšame, či dokážem ublížiť tebe,“ Laco sa laktom hodil do Erika, aby ho zhodil, no Erikom to ledva pohllo. Zaprel sa tesne pred nárazom. Zdrapil Laca a urobil niekoľko skokov vpred. Kam videl, tam skočil. Ocitli sa neďaleko malej osady. Pustil Laca.

„Fajn, tento spôsob dopravy mi síce nie najviac chutí, ale aspoň funguje.“

„Budeme musieť zapadnúť,“ Erik pozrel na Laca, „zatiaľ sme nikoho nevideli, takže netuším, ako k čomu chceme zapadnúť.“

„Alebo ako tu ľudia vyzerajú.“

Kráčali spolu pomedzi domy. Nikoho nestretli. Domy vyzerali vyplienené a neobývané.

„Možno ani nemusíme zapadnúť,“ Erik chvíľu hľadel na hlavnú ulicu. Jediná nebola úplne zarastená trávou. Erik podišiel k dverám a otvoril ich. Vošiel do domu smrdiaceho zatuchlinou.

„To je odporné,“ Laco vošiel dnu, „myslel som si, že takéto cestovanie bude väčšia sranda.“

„Niečo mi o tom hovor. Človek by povedal, že mať schopnosti bude väčšia sranda. Namiesto toho sa snažím prežiť hodinu s tebou.“

„Hej!“

„To slovo fakt nemám rád.“

„Pff,“ Laco sa zasmial, „mať tvoje problémy...“

„No mať moje problémy, tak sa už hompáľaš v prievane.“

„Dost' možno.“

Medzi chalanmi ostalo ticho. Ladislav sa posadil na drevenú stoličku, ktorá pod ním zavrzgala. Erik sa na neho škaredo pozrel. Potom mykol ramenami a posadil sa na stôl vedľa Laca.

„Fajn, nemusíme byť úplný nepriatelia, možno som to trochu prehnal,“ začal Laco.

„Trochu dost'. Lebo určite som chcel byť zviazaný v pivnici,“ Erik si preložil ruky.

„Bolo to odo mňa hnusné.“

„Veru.“

„Ale vieš príliš veľa. A už je to pár rokov, čo som o Martinovi počul. Vyzeráš, že sa ho fakt snažíš s veľkým záujmom nájsť. Netuším, či náhodou nie si špeh z A.S.E. Stále ma sem tam

pozorujú a sledia, či náhodou o Martinovi niečo neviem. Stále menej a menej. Ale ak uvidia, že máš obdobné schopnosti, tak si skončil kamoš.“

„Myslíš, žeby som sa nevedel brániť?“ Erik mávol rukou k dverám. Nič sa nestalo. Skúsil to znova. Opäť nič. Zoskočil na zem a rozhodil obe ruky. Priložil si ruky k sebe a skúšal vytvoriť energetickú guľu. Pár iskier. Obzrel sa na chalana sediaceho za ním.

„Doteraz to fungovalo vždy.“

„Nemôže ti niečo brániť?“

„Ako čo?“

„Elektrické impulzy?“

Erik sa zasmial a ukázal na dom, kde boli svietniky.

„Tu tak majú elektriku.“

„No tak neviem, niečo ti proste zabraňuje použiť tvoje schopnosti – a ak zistím, čo to je, aplikujem to na celý svoj byt.“

„A vraj si začal zo zlého konca. Myslím, že sa ma stále bojíš.“

„Pretože si drzý a veľmi prezieravý. A vieš niečo o tom, kto je Martin.“

„Aj ty vieš, kto je Martin.“

„Myslím, ako v budúcnosti.“

„V budúcnosti. Inak, tento svet je asi v minulosti, čo?“

„Neodchádzaj od témy.“

„Čo si spravil s tým Martinovým zápisníkom?“

„Overil som si, že je to naozaj jeho zápisník. Je.“

„Prosil ťa, aby si si zmenil meno. A stratil sa.“

„Pamätám si to, ale nestihol som to. Hyvesydän si na mňa veľmi dobre dával pozor. Už ho to celkom omrzelo. Ale stále nemôžem blbnúť. V momente sú pri mne chlapi v oblekoch.“

„Chápem, ale ten modrý zápisník. Má tam zapísané celkom dôležité informácie. Vieš, kde som ho našiel?“

„Netuším. Myslím, že v tom dome, kde údajne spáchal samovraždu nebol.“

„Nie, tam som ho nehľadal. Ale našiel som ho inde. V odpadkovom koši na stanici v Diviakoch.“

„Kde to?“

„Pri Turčianskych Tepliciach, kúsok. Akože fakt to bola náhoda.“

„Proste si sa hral v odpadkoch, tak si našiel zápisník?“

„Hrabal som sa v odpadkoch? Prečo by som sa hral v odpadkoch?“

„Pretože si bezdomovec, možno máš schopnosti, ale to nevylučuje, že máš dáke zásady.“

„To je najskôr pravda. Snažím sa nekradnúť – ale veľmi mi to nejde.“

„Práca? Bývanie?“

„Tulák. Som jednoducho tulák.“

Erik mávol rukou na dvere, stále nič.

„Sakra, no tak, prečo to prestalo fungovať? Všetkým som...“ vystrel ruku na Laca, ktorý vyskočil zo stoličky, ale aj tak sa nič okrem toho nestalo.

„Som rád, že to nefunguje.“

„Ja nie. Bude to dáky miš maš sa mi vidí.“

„Fajn, prosím ťa, čo všetko dokážeš?“

„Stále sa ma bojíš?“

„Eh, kúsok?“

„Pretože som zistil, že mi steny nerobia veľký problém.“

„Prosím?“

„Ak viem, čo je za stenou, viem sa tam dostať aj cez hmotu. Moja molekulárna štruktúra sa pohybuje tak rýchlo, že jednoducho prejdem cez pevné veci, ako nôž cez maslo. Akurát nezanechám po sebe žiadnu stopu.“

„Takže vlastne ťa nie je možné zastaviť?“

„Spamätaj sa, už si obmedzil moje schopnosti. A aj teraz nefungujú. Netuším prečo.“

„Pravda,“ Laco vytrhol zariadenie Erikovi z ruky a vrazil mu laktom do hrude. Ten zalapal po dychu a pokúsil sa zdrapit' malý predmet. Laco ho ťahal preč, no Erikovi sa podarilo stlačiť tlačidlo. Záblesk. Energetická guľa.

Erik dopadol na zadok, Laco vrazil do steny, po ktorej sklzol k zemi. Obaja sa postavili. Hľadeli na seba, nepriateľsky.

„Nemyslím, že budeme kamoši,“ Erik sa vrhol vpred, Laco zmenil nastavenie na zamknutie v čase a použil zariadenie na Erika. Ten sa tesne vyhol zásahu a chytil Ladislava pod krkom.

„Ehm,“ Erik držal Laca vo vzduchu a hľadel mu do očí, „najprv zistíme, kde sme a toto si beriem ja.“

Laco nepustil zariadenie v tvare pera z ruky. Erik šklbol, no Laco nepovolil a skoro mu odtrhlo ruku. Erikove oči stmavli.

„Beriem si ho ja,“ roztvoril dľaň pričom Laco sa stále vznášal vo vzduchu. Erik jemne ruku naklonil. Lacom mrsкло o stenu. Obe ruky mu rozprestrela po stene. Klepal sa. Roztvoril dlane a pero padalo k zemi. Tesne pred nárazom zmenilo trajektóriu a pristalo v Erikovej ruke.

„Pokúsiš sa ma nájsť a dokončím ukážku tohto,“ zovrel dľaň a Laco začal kričať od bolesti. Erik zamával rukou a Laco dopadol na zem lapajúc po dychu. Po Erikovi v miestnosti nebola ani stopa. Laco si pretrel tvár. Zaprel sa o stenu a pozrel von oknom. Vedel, kde je. Tu kedysi býval Martin Vyšný. Byt Martina Vyšného v Headingpolis. Hľadel na prázdnu miestnosť, ktorá zvykla byť spálňou. Prešiel do ďalšej miestnosti, prázdna. Všetko bolo vypratane. Došiel až ku vchodovým dverám, ktoré skúsil otvoriť. Zamknuté.

„Super.“

PRED ROKMI

„Hrianka, Hrianka,“ Erik mával na únedžera, ktorý sa k nemu blížil.

„Čau. Dúfal som, že tá prezývka umrela.“

„To je len tvoje zbožné želanie,“ t'ukli si päťami a vedľa Erika sa posadil druhý chalan. Sedeli na tribúnach školského futbalového ihriska. Futbalisti mali akurát tréning a tréner ich preháňal s loptami pomedzi kužele. Na druhej polovici ihriska zas behali dievčatá.

„Tak, čo si chcel?“ Spisovateľ hľadel na behajúce dievčatá.

„Mám pre teba drobný darček.“

„Erik!“

„Čo je?“

„Nerozmaznávaj ma.“

„Blb.“

„No fajn, tak som zvedavý. Ďalší zápisník? Pero?“

„Nie pán Spisovateľ, poslednou dobou sedíš veľa doma na riti. A k tomu nič nerobíš a vyzeráš napäto.“

„Čuduješ sa mi? Tatko veľmi chce, aby som šiel na gympeľ. Ako Lenka.“

„A ty tam nechceš ísť, čo?“

„Vôbec.“

„Fajn a máš dáke plány na víkend?“

„Neviem, čo chystáš?“

„Trochu t'á uniesť. Pôjdeme na chatu. Dvaja. Načerpaj čerstvý vzduch, niečo zjesť a mať príjemný pokec.“

„Neblázni.“

„Fakt, už som prenajal chatu a mám aj lístky na vlak.“

„Dobre vieš, že neznášam dobrodružstvá. A vôbec cestovanie.“

„Neklam, dobrodružstvá máš rád.“

„Vždy sa niečo poserie.“

„V tom je tá sranda, nie?“ Erik sa šibalsky usmial, „ak mi povieš nie, tak t'á navlečiem do dresu a budeš trénovať s tými chalanmi.“

Spisovateľ len mykol ramenami.

„Inak, ako to, že hovoríš slovensky. Keď sme v Brne. Keď si vyrastal v Brne?“

„Protože my doma mluvíme normálne, ne vole?“

„Akože česky to normálne nie je?“

„Jako jo, ale myslím tým, že naši chťejú, aby jsme mluvíli slovensky.“

„Jo, aha.“

„Ale aj tak sa mi tak lepšie rozpráva. Neviem prečo. Páči sa mi ten jazyk.“

„Keď píšeš, tak v akom jazyku píšeš?“

„Ako kedy.“

„A častejšie?“

„Slovensky. Lebo poznámky.“

„Odkedy si v Brne?“

„Od malička, a áno, je to zvláštne, že hovorím slovensky, ale doma ma tak naučili. Sem tam sa stane, že použijem čechizmus, alebo neviem presne slovo, pretože sem tam sú tu tie bramborové záležitosti, alebo slovo má inakší význam, že jo? Ale keď som mal tri, tak sme sa sťahovali, to sa akurát narodil Andrej. Neviem, prečo si fotrovci zvolili sťahovanie tak skoro po jeho narodení.“

„Chápem, a ty by si chcel bývať kde?“

„Netuším, veľmi sa tým nezaobieram. Teraz ma skôr trápi tá škola. Mám dojem, že mi ju tatko fakt nanúti.“

„A kam by si chcel ísť ty?“

„Na niečo kreatívne, najskôr?“

„Umelecká?“

„Napríklad,“ Spisovateľ povzdychol.

„Kámo, pôjdeme na ten výlet, dobre? Pretriedime si myšlienky.“

„Fajn.“

„Ty si povedal áno?“

„Áno.“

„Wau.“

NA CHATE

Spisovateľ ležal na zemi. Hľadel na strop. Erik vošiel do miestnosti a pokrútil hlavou.

„Toto mala byť zábava.“

„Ja viem, ale fú.“

„Tatko?“

„Hej. Rozhodol, že sa ideme sťahovať do Rosiny. Kamsi pri Žiline. A tiež, že na ten gympel idem, inak ma vyhodí z domu.“

„To ma...“

„Erik. Sklapni, dobre?“

„Okay.“

„Inak, ako si vybavil, že tu nemáme, žiadny dozor?“

„Čo?“

„Akože niekoho dospelého?“

„Takto,“ Erikova tvár zabublala a mierne narástol do výšky priemerného dospelého jedinca. Tvár sa mu zmenila.

„Jasné, tvoje triky. A toto všetko.“

„No áno, dúfam, že som to dáko neprehnal.“

„Ja som spokojný. Nie je tu oco, ani nikto, kto by ma buzeroval. Mám pokoj.“

„Som rád.“

„Dáko to vyriešim. Musím si dať dokopy svoj život.“

„To obaja.“

„Ty to máš fajn, teba toľko nekontrolujú.“

„Pravda,“ Erik sa zmenil späť na mladého tínedžera a smutne sklopil pohľad k zemi.

„Mohli by sme si dohodnúť dáke bezpečné slovo,“ Spisovateľ hľadel na luster zavesený priamo nad ním.

Erik si ľahol vedľa neho a hľadel takisto do strechy.

„Ako to myslíš?“

„Vieš, že ak je toho už príliš, tak si povieme dáke slovo, ktoré budeme vedieť, že hovoríme len v prípade, že potrebujeme pomôcť, alebo už prekračuješ mieru únosnosti a podobne.“

„Akože tak veľa priberiem?“

„To som nemyslel,“ zasmial sa Spisovateľ, „skôr, že už využívaš svoje schopnosti tak veľmi a svoje postavenie, že to nie je príjemné Alebo opačne. A povieme si... trebárs *bargo* a proste ten druhý prestane. Budeme vedieť, že sme stále na jednej lodi. V deň, keď to jeden z nás odignoruje, tak sme na to sami.“

„Uf, kámo, to asi dáva zmysel. Takže BARGO?“

„BARGO.“

Ďukli si päšťami o seba.

PRED ROKMI

Dospelý Erik držal malé zariadenie v tvare pera v ošumelej uličke. Opretý o stenu pozoroval oba konce ulice. Malé lucerny zavesené na murovaných stenách zhasli. Zdvihol zariadenie na úroveň očí.

„Dúfam, že budeš fungovať, potôrka,“ otočil nastavenia pera na spôsob cestovania medzi realitami, „netuším, načo sa mám sústrediť. Najskôr na ten opustený dom. Prosím funguj.“

Zatlačil tlačidlo. Pocítil, ako pero vyvinulo energiu a vznikala okolo neho energetická guľa. Nie s kopou energie, ale s vyváženým využívaním malého množstva rekuperovala energiu, ktorá zväčšovala guľu. Nakoniec Erika pohltila a prehodilo ho do opusteného domu. Vyšiel na ulicu. Malá schátraná osada bola presne tá istá, kde bol s Lacom.

Schoval pero do vrečka nohavíc a vybral sa po ceste skrz zničené polia. Kráčaľ normálne, pretože tentokrát sa mu nedalo skákať vôbec. Nemohol vôbec použiť svoju silu a schopnosti. Prišiel si neskutočne obyčajný. Až na fakt, že keď sa skúsil porezať ostrým predmetom, rana sa mu okamžite zahojila.

Kráčaľ krajinou pod mierne zatiahnutým oblakom a nasával vôňu. Čakal by trávu, vzduch, ale všetko tu bolo nasiaknuté vôňou starého papiera. Nerozumel tomu. V diaľke videl polia zdravšie. A druhú dedinu a náznaky života. A ľudia, ktorí boli poobliekaní do starých špinavých handier. Pozrel sa na svoje oblečenie, vôbec nezapadal. Pomaly sa približoval. Ľudia sa od neho vzdialili, okrem krčmárky, ktorá sa mu postavila do cesty.

„Čo si zač?“
 „Zdravím, som tulák. Stratený.“
 „Počuli ste, ľudia. Vraj stratený. A tulák a takto vyfintný.“
 „Môžem vedieť, kde to som?“
 „Ďaleko od Luonta miláčik, ale takto vystrojený sa tam určite chystáš. Zlaté más?“
 „Nemám so sebou nič, okrem pera.“
 „Pera?“
 „Kreslím perom obrázky,“ bola prvá lož, čo Erikovi napadala. Pritom vôbec nevedel kresliť.
 „Vraj kreslí obrázky. Pff. To tu nikoho nezaujíma.“
 „Dobre. Mňa zaujíma, čo sa stalo v tej dedine, tamtým smerom. V tej malej osade.“
 „Osada Gorfony. Tak sa volá,“ krčmárka si odpľula, „pod' dnu!“
 Erik sa nebránil a vošiel do krčmy, kde ľudia na neho spýtavo hľadeli. Krčmárka dala pred neho veľký kalich a naliala mu čistej vody.
 „Nemáš zlaté, nebude pivo.“
 „Ďakujem,“ posadil sa a vzal kalich k sebe.
 „Všetci z tej obce zdupali ako splašené králiky, keď to tam plienili.“
 „Kto?“
 „A čo si ty? Včera z jahody kydol?“
 „Skôr dnes.“
 „Bola tu taká dvojka. Ani nie zbojníci. Ale špekulanti. Tato a jeho dcéra. Roderika.“
 „Tí dvaja?“
 „Tak predsa nemáš v tej hlave nasraté.“
 „A oni to tam spôsobili?“
 „Brali všetko cenné, jedlo, bylinky, nápoje a šperky. A osada chudobná. Zo srandy podpálili dom. A vraj tam aj vraždili.“
 „Čo sú to za hnusáci?“
 „No a v našej dedine ich stretol rozhnevaný dav.“
 „Ste sa na nich pripravili?“
 „My sme na nich rovno zaútočili, keď vrazili do prvého domu. Zdupkali ako posrané ovce do lesa. A tam ich zožrala stena. Odvtedy o nich nikto nepočul.“
 „Zožrala stena?“ Erik nadvihol obočie.
 „Otvorila sa čudná svietiacia diera. A oni padli dnu,“ ozval sa zákazník.
 „Kruh?“ Erik sa otočil na zákazníka.
 „Veru, pod' synak,“ chlap vstal, „ukážem ti, kde to bolo.“
 „Fajn,“ Erik podal krčah krčmárke a zoskočil na zem, „ďakujem za pohostinnosť.“
 „Nemáš zač,“ žena vzala krčah a Erik vyšiel za chlapom von.
 „Odkiaľ si mladý?“
 „Ehm...“
 „Vyzeráš stratený, a veľmi moderne oblečený. Si z Luonta?“
 „To je hlavné mesto?“
 „Čo? To je kráľovské mesto.“
 „Samozrejme...,“ Erik povzdychol, „nie nie.“

„Tak?“
„Headingpolis?“ skúsil Erik šťastie, chlap sa na neho pozrel so škaredým pohľadom.
„To nemôže byť pravda. Ten je preč. Ostala po ňom len veľká diera.“
„Však práve,“ Erik sa to snažil zachrániť, „nebol som tam vtedy. Bola tam celá moja rodina. Nemám sa veľmi kam vrátiť. Tak putujem po svete.“
„Čudák. Zdržíš sa dlho?“
„Nie, však ani groša nemám.“
„Koho?“
„Zlaté.“
„Groš sú dakde peniaze?“
„Ale úplne inde. Špecifické.“
„Tak a sme tu,“ chlap zastal pri rozpadnutej stene, na ktorej svietilo veľké X.
„Čo znamená to X?“
„To sme si označili miesto, kde zmizli. Aby sme k nemu nechodili príliš blízko.“
„Aha,“ v hlase sa snažil zamaskovať sklamanie.
„Čakal si niečo iné?“
„Možno niekoho iného.“
„Asi si na cestách postretával veľa ľudí.“
„Veru.“
„Chceš sa vrátiť do krčmy?“
„Pozriem si to zblízka.“
„To by som nerobil.“
„Nikomu chýbať nebudem,“ Erik podišiel bližšie a vopchal ruku do vrečka. Nenápadne stlačil tlačidlo. Zmizol v energetickej guli. Chlap hľadel pred seba.
„Ďalší!“ rozbehol sa späť do dediny.

PRED ROKMI

Erik vošiel do Lacovho bytu. Všimol si, že Ladislav nainštaloval na svoj strop špeciálne panely. Laco stál uprostred chodby.
„Takže to ty?“ pozrel na Laca.
„Prosím?“
„Ty si vymyslel tú technológiu, ktorá mi bráni použiť technológiu a k tomu z nej bude čerpať energiu?“
„Už dávno, ale teraz som si tým vybavil domov. Povedal som všetko v A.S.E. A aj to, že si zmizol z povrchu zemskeho. Akurát som nehovoril o tom pere.“
„Keď sme pri tom,“ Erik podal Lacovi pero, „najbližšie si ho budem chcieť vziať, až keď mi budeš veriť.“

„Myslím, že to zaberie dáky čas.“

„Máme vyše dvadsať rokov,“ Erik sa usmial na Laca.

„Dobre, takže kto si?“

„Vieš, kto som, ale nemôžem tu ostať,“ Erik odišiel dverami, „každopádne ďakujem.“

„Nie je zač,“ Laco hľadel na pero, ktoré mu Erik vrátil sám od seba. Poškrabal si hlavu.

PRED PÁR MESIACMI (S04 E01 MATKA & MATÚŠ)

Erik stál pred panelovou bytovkou v Dolnom Kubíne. Vošiel do vchodu. Vyšiel po schodisku a medzi tým sa mu menila tvár. V ruke držal plagát Martina Vyšného, ktorý bol hľadaný. Pozrel sa do malého zrkadielka na stene. Vždy tam bolo. Pozrel sa na kresbu. Podobal sa. Mal len pár vrások. Tvár mu trochu zabublala a vyzeral úplne presne ako kresba. Povzdychol. Vyšiel ešte o jedno poschodie. Vytiahol z vrečka kľúče a odomkol dvere. Pomaly vošiel dnu. Žena vnútri sa pozerala na dvere, držala si hrud’.

„Martinko,“ rozbehla sa k nemu a tuho ho zovrela, „tak tu si.“

„Mami,“ sklonil sa k nej a dal jej pusku na čelo, „som tak rád, že ťa vidím.“

„Kde si sa flákal?“

„Tak trochu som sa nechal uniesť kamarátom. Zbožňuje cestovanie.“

„Ale ty nie.“

„To bolo, ale myslím, že som tomu prišiel na chuť.“

„Môj chlapček začína cestovať.“

„Ani nevieš, ako veľmi si mi chýbala,“ objal ju, „a ako som rád, že ťa vidím.“

„Moje zlaté, si hladný? Varila som guláš.“

„O, konečne poriadne jedlo.“

„Čo si jedol?“

„Vždy niečo iné.“

„No porozprávaj, ako bolo na твоjich cestách. Čo si videl. Máš fotky?“

„Málo fotiek, ale zážitkov veľa.“

„Hovor,“ žena otvorila hrniec a vzala biely hlboký tanier.

„Tak najprv sme boli v Bratislave. Tam sme zažili dost’ zvláštnu vec. Úchylného učiteľa. A pomohli sme to detektívovi vyriešiť.“

„Až do takýchto situácií ste sa dostávali? A to si sa nebál?“

„Trochu som sa bál. A vždy sa nám stalo niečo divné. A raz pri Šuranoch sme sa dostali do autobusu, ktorý nemal úplne jasnú cestu a odviezol ľudí na jatka. To bolo o chlpa. Vodič sa zbláznil po bratovej smrti. A ten jeho brat bol vrah. A s vodičom to riadne zahádzalo.“

„Zlatko, Martinko, preboha, čo to máš za kamaráta?“

„Hovorí si spisovateľ a cestuje po Slovensku. A sem tam Česku, aby riešil problémy o ktorých dopredu vie.“

„Ako o nich vie?“

„Snívало sa mu o nich.“

„Snívало?“

„Má schopnosť veľmi dobre predvídať. Pamätá si útržky budúcnosti. Má spomienky na veci, ktoré sa zatiaľ nestali. A preto sa rozhodol, že bude zabraňovať katastrofálnym scenárom. Ale niekedy sa mu to vymkne z pod kontroly. A potom je to sranda.“

„Mat'ko môj zlatý,“ položila pred neho tanier s gulášom.

„Ďakujem,“ začal jesť.

„Som tak šťastná, že si v poriadku.“

„Ja som šťastný, že som doma.“

„Dlho si sa ani neozval.“

„Rozbil som mobil, tak trošku.“

„A nový budeš mať kedy? A list si poslať nemohol?“

„Mami,“ vstal a tuho ju objal, „ani nevieš, aký som rád, že ťa znova vidím.“ Po líci mu stiekla slza.

Keď dojedol, premiestnili sa do obývačky. Jeho mama sedela na gauči a on jej urobil kávu. Doniesol jej ju a posadil sa vedľa nej s pohárom vody. Oprel sa a odpil. Matka sa tiež oprela a zdvihla pohár s kávou hore. Naklonila ho k jej širokému úsmevu. Oprela sa ešte viacej a bezvládne vyliala šálku na seba. Martin vyskočil a chytil šálku.

„Mami,“ skúsil jej tep a dych. Nič.

Položil ju na gauč a začal s masážou srdca.

„Nie, nie, nie... iba teraz som prišiel, to nemôžeš, ešte nie. No tak... p-prosím, m-m-mama.“ Rozplakal sa. Kľakol si na zem a zaboril svoju hlavu vedľa maminej. Objal ju a plakal niekoľko minút. Vedel, že dnes to má prísť. Vedel to. Postavil sa a prešiel k pevnej linke. Odkiaľ zavolať na linku stodvanásť. Podišiel k oknu, kde videl mladšieho seba kráčať k bytovke. Vyčaril na zemi pred svojou mladšou verziou nápis Headingpolis a tiež aj na bytovke. Zhlboka sa na nadýchol a postavil sa pred zrkadlo. Začal sa meniť späť na Erika.

„Prepáč mama. A ďakujem,“ pobožkal ju na čelo, „nikdy na teba nezabudnem.“

PRED PÁR ROKMI

Erik sedel na ubytovni a čakal, kým Laco vošiel do miestnosti nesúc kávu. Ladislav položil na stôl pero a hľadel na Erika, ktorý sa nepohol z drevenej stoličky.

„Hmn, neklamal si, že nič na mňa nebudeš skúšať,“ Ladislav nechal pero položené na stole a sadol si na stôl.

„Fajn,“ Erik hodil na zem modrý zápisník, „doniesol som ti ten zápisník.“

„Ja som doniesol pero.“

„Zatiaľ mi ho netreba.“

„Čo to?“ Laco siahol po zápisníku.

„Nie je to nutné, ešte som na veľa vecí neprišiel.“

„Študuješ ľudí, ktorí môžu vidieť budúcnosť?“

„Nie tak vidieť, ako si ju pamätať.“

„Má to hlbší zmysel, že?“

„Určite áno,“ Erik sa uškrnul, „ako to pero vlastne funguje?“

„Má to tie tri režimy,“ Laco prelistoval ďalšie stránky, „ten časový stop. Časové väzenie. Vytvorí zvláštny obal okolo osoby, alebo predmetu a zacykluje ho v jedinej sekunde. Opakuje sa, až kým osobu neuvoľníš. Vedľajší efekt? Čas okolo subjektu stále plynie. Subjekt nestarne. Ostáva stále v rovnakom veku. Čiže, ak subjekt uväzníš na rok, tak ten subjekt o ten rok nezostarne a prežije. Neefektívne cestovanie v čase.“

„A tá medzi dimenzionálna sranda?“ Erik vzal do ruky zariadenie a namieril ho na zrkadlo.

„Použil som všetky poznatky, ktoré pomohli otvoriť portál Martinovou energiou. Podľa záznamov, ktoré som potiahol, bolo potrebných vážne malo joulov energie. Vôbec nie je potrebná celá jeho energia. Preto vlastne ten kúsok drene, čo som tam vložil dokáže vytvoriť dostatok energie na niečo takéto. Akurát sa poškodí.“

„Poškodí?“

„Zariadenie vibruje a malými vibráciami poškodzuje *bateriu*.“

„A to nevadí?“

„Vadí, preto po skoku nejde použiť. Musí sa to zaceliť. Nemusí sa to priamo nabiť, ale sú tam potom zlé kontakty. Takže musíš počkať, kým sa znova vytvoria bunky a zacelia sa poškodené partie.“

„Šikovné.“

„Lenže to hojenie. Celkovo Martinovo hojenie, nie je celkom vec jeho energie.“

„Nie, nie.“

„Čo o tom vieš?“

„Toto,“ Erik vytiahol švajčiarsky nožík a zarezal si do ruky.

Ladislav vyskočil na nohy a zabuchol zápisník.

„Čo, došľaka, robíš?“

„Predvádzam ti to.“

„Ale...“

„Dobre vieš, kto som. Prišiel si na to.“

Laco mykol ramenami.

„Nie je to elektrika, vidíš,“ Erik dal ruku pred Laca, ktorý nahliadol na ranu. Stmavla. V malom temnom obláčiku.

„Čo to je?“

„Temná energia,“ rana sa zacelila a Erik mávol rukou, vedľa Laca sa razom objavil druhý Erik. Laco skočil a buchol sa o stôl a pritlačil pero. Prelud Erika zmizol a Erik uskočil pred lúčom. Ten zasiahol zrkadlo. No neodrazilo sa. Zrkadlo sa zahojdalo. Erik pozrel na zrkadlo. Laco hľadel na obraz v zrkadle.

Erik a Laco v zrkadle si vymenili spýtavý pohľad. Erik a Laco pred zrkadlom zarazene hľadeli na zrkadlo. Erikovia sa vrhli proti sebe. Zrazu k sebe stáli chrbtom. Laco pristúpil k zrkadlu

a pozoroval svoj odraz, ktorý robil presne tie isté pohyby. Erik sa otočil na seba a hľadel na svoju druhú verziu.

„Dobre, fajn,“ Laco pozrel na Erika, ktorý bol v zrkadle, „čo to je?“

„Už som o tom počul,“ Erik sa opäť vymenil a prehodil cez zrkadlo plachtu, „je to stará legenda o tom, že zrkadlá sú vlastne portály do iného sveta.“

„Ehm?“

„Horšieho a naše odrazy nám bránia vojsť do toho hrozného sveta.“

„Prosím?“

„A možno je to opačne, možno je toto ten hrozný svet.“

„No tomu by som veril, ale kde sa tie zrkadlá vzali?“

„Viem ja?“

„Čakal by som, že si sa tým už zaoberal,“ Laco hľadel na zakryté zrkadlo.

„Niektoré veci je lepšie nevedieť,“ Erik prikývol, „nechcem vedieť všetko.“

TERAZ

Spisovateľ hľadel na ležiaceho Erika na špinavej zemi blízko slamy. Roderika s jej otcom stáli vo vedľajšej miestnosti. X ležala omráčená vedľa nich. Erik sa prebral. Pozrel na Spisovateľa, bez toho, aby sa pohol.

„Tak ako to bude?“ Erik šepol tak, aby si to nikto nevšimol. Počul ho len Spisovateľ. Ten sklopil zrak a kryl si ústa, ktorými šepkal k Erikovi.

„Ten náramok, čo máš na ruke. Chcú ťa donútiť, aby si na mňa zaútočil. Ak by sme sa nezačali mlátiť.“

„Okay. Toto dáme. Takto ďaleko sme neprišli pre nič za nič.“

„Dúfam, že vieš, čo robíš?“

„Nie. Neviem, ale dúfam,“ Erik sa otriasol a vstal. Nič ho nedržalo, akurát mal na ruke náramok. Pomohol vstať Spisovateľovi.

„Ospravedlňujem sa,“ Erik sa usmial na Spisovateľa.

„Máš začo...“ priletela facka. Spisovateľ ostal v strehu. Roderika a jej otec detto.

Erik uvoľnil Spisovateľove ruky. Ten mu vylepil jednu obratom.

„Pekne,“ Erik prikývol, „chvíľku si zahráme divadielko.“

„Šepot je fajn,“ Spisovateľ sa ledva uhol pravému háku od Erika, ktorého zdrapil a hodil do slamy.

„Ako, mrzí ma, že som ti toľko lozil do hlavy.“

„Skôr by ma zaujímalo, aký to všetko malo zmysel? Aj tak sa tu kvôli nim doklaličíme,“ Spisovateľ si do Erika kopol.

„Au,“ Erik vyskočil na nohy a pozrel na dvojicu za sklom. Roderika pozorovala. Bola vyškerená od ucha k uchu.

„Konec divadla, nebaví ma to,“ Erik pozrel Spisovateľa, „sme dvaja. Ja mám schopnosti, ty nie si na zahodenie, takže ich odrovnáme a zdrhneme.“

Roderika vošla dnu stále vysmiata.

„Pozri na ňu, jak sa škerí,“ Erik na ňu ukázal, „netuší, že o chvíľu skončí na lopatkách.“

„Erik, prestaň,“ Spisovateľ dal pred neho ruku.

„Nepomôže vám to,“ Roderika položila prst na displej.

„Spis, zabi ma! A uteč. Zachráň sa. Prosím. Zabi ma,“ Erik sa vystrel a hľadel na Spisovateľa šialeným pohľadom. Spisovateľ na prázdno prehltoľ.

„Chcem vidieť krv,“ Roderika behala prstom po tablete.

Erik pristupoval k Spisovateľovi, ten pomaly cúvol.

„Neviem prečo som si myslel, že ty si práve ten, ktorý by s týmto vedel bojovať. Tak trochu som dúfal, že to na teba nefunguje. Pri tých tvojich hrách s hlavami so všetkými. Fajn... dnes umriem. Dnes umriem,“ pocítil, ako Erik chytil jeho tričko. Potiahol ho k sebe a mrskol ním o zem. Spisovateľ sa otočil a hľadel na Erika s vražedným pohľadom. Spisovateľ vyskočil na nohy. O chvíľu cítil tlak na krku. Erik sa ho nedotýkal, len k nemu držal natiahnutú ruku. Spisovateľ sa mierne vznášal vo vzduchu. Erik rozprestrel päst' a Spisovateľ narazil chrbtom o drevenú stenu. Zhlboka sa nadýchol a postavil sa. Erik pokrútil hlavou.

„Vyzerá to, že tvoj kamarát ma tuhý korienok,“ Roderika na displeji potiahla bežec agresie. Erik sklopil zrak na náramok na ruke. Šibalsky sa usmial. Roderika držala na tablete stlačené tlačidlo. Znepokojene sa pozrela na Erika, ktorý chytil náramok a šklbol ním.

„O niečo som, t'a prosil,“ pozrel na Spisovateľa, ktorý stál vedľa neho, „a ty, Roderika, si vážne myslíš, žeby som t'a nechal ma ovládať?“

„Ale... ale...“ snažila sa ustúpiť, no cítila, že sa s ňou niečo deje.

„Donútili ste ma to vyvinúť. A testovať na ľuďoch. A ja som poslušne hral, že to funguje aj na mňa.“

„A čo teraz urobíš? Urobíš skrat? Zhoríš tu!“

„Ten tablet som tiež upravoval ja,“ Erik prešiel prstom po modrej ploche náramku.

„Čože?“ Roderika siahla po zbrani za opasok. Namierila ju na jej otca.

„Roderika!“ ten sa uhol.

„Nemôže nič urobiť. Plocha toho tabletu je namazaná týmto svinstvom,“ Erik zdvihol náramok tak, aby ukázal modrú plochu. A ona po tablete brázdila už dlho paprčami. Takže sa nepohni, inak ju donútim vystreliť.“

„Oklamal si nás!“

„Erik,“ Spisovateľ pristúpil bližšie ku kamarátovi, naklonil sa k jeho uchu, „koľkých si kvôli ním zabil?“

„Ah,“ Erik sa pozrel na Spisovateľa, stisol pery a mierne prikývol so zahanbeným pohľadom, „len troch.“

„Len troch?“ Spisovateľ sa odvrátil chrbtom, „*len troch?*“

„Prestaň, už tak sa kvôli tomu cítim zle.“

„Nevedel si urobiť dáky tvoj trik?“

„Dokopy chceli, aby som zabil cez dvadsať ľudí. Pri tých troch sa mi to nepodarilo obísť. Nemal som na výber.“

„Vždy máš na výber,“ Spisovateľ sa priblížil k Erikovi.

„Ty,“ pozrel na chlapa, ktorý držal ruky hore a stál na mieste pred vlastnou dcérou, „povedz mu, koľko ľudí ste ma nútili zabiť.“

„Eh,“ chlap striedmo pozeral na hlaveň a na Erika, „dvadsaťsedem.“

„Aj tak si mohol zachrániť aj tých troch.“

„A kto dnes zachráni mňa. Už si ma mal dávno prebodnúť nožom.“

„Nie, nezabijem ťa,“ Spisovateľ chodil v kruhu a zdvíhal si vlasy do hora.

„Zabiješ,“ Erik sa pozrel na Spisovateľa, špacírujúceho v kruhu, „pretože si to sám videl.“

„Naozaj?“ Spisovateľ zastal a pozoroval naprieč priestorom Erika, „toto. Dobre vieš, žeby som to neurobil. Nikdy.“

„Dobre viem, že to urobíš. Som si tým istý.“

„Ako to môžeš vedieť?“

„Pretože to, čo teraz urobím, vyplaví ďalšie otázky.“

Spisovateľ sa zamračil.

Erik odhodil náramok a vytiahol z vrečka bieločierne pero. Namieril ho na chlapa, ktorý sa chystal utiecť. Stlačil tlačidlo. Z pera vyšľahol modrý záblesk a chlap ostal stáť namieste. Detto spravil aj Roderike.

„Čo si to urobil?“ Spisovateľ hľadel na zastavených ľuďoch.

„Zakonzervoval som ich v jedinom momente,“ odložil pero do vrečka.

„Odkiaľ to máš?“

„To je trochu komplikovanejšie, ale dnes ti to musím aj tak všetko vysvetliť, nie?“

„Nezabijem ťa,“ Spisovateľ si preložil ruky cez seba.

„Áno, urobíš to. A mal by si si nachystať nôž, inak ti to nevysvetlím.“

„Nie.“

„Perohryz, okamžite zdrap nôž do ruky.“

„Nie,“ Spisovateľ stál odhodlane oproti Erikovi.

„Fajn, chceš to po zlom,“ Erik skočil vpred a vrazil ramenom do Spisovateľovej hrude. Jednou nohou mu podkopol nohu a zvalil ho na zem, „bráň sa!“

Erik skočil do vzduchu a laktom namieril na Spisovateľovu hrud', ten sa v poslednej chvíli prevalil a uhol. Zaprel sa rukami o zem a skopol Erika na zem.

„Tak sa mi to páči,“ Erik sa na zemi zasmial a za pomoci rúk sa postavil.

„Šetríš ma, nepoužívaš svoje schopnosti. Útočíš len ako. Nie je to ono,“ Spisovateľ sa postavil oproti Erikovi.

„Ty ma škádliš?“ Erik sa zasmial a presunul sa k Spisovateľovi závratnou rýchlosťou. Zdvihol ho k stropu a mrskol ním do sena. Spisovateľ ležal na chrbte zaborený v sene.

„Dúfam, že to nezačne horieť,“ Spisovateľ vyskočil, Erik k nemu stál chrbtom. V ruke držal bieločierne pero.

„Toto,“ pretrel si ústa, „som si požičal od jedného chalana, myslím, že sa volal Ladislav. Presne tak sa volal. A on toto vyrobil.“

„A čo presne to je?“

„Čas a relatívne dimenzie v priestore.“

„Čo?“

„Nie, to znie blbo. Jednoducho, toto pero má v sebe technológiu, ktorá ťa dokáže uväzniť v čase, ako si už mohol vidieť. Ale dokáže toho viac, ale neskúšal som to. Podľa Lacových slov sa s tým dá cestovať medzi paralelnými vesmírmi a pravdepodobne aj v čase. Ale nie je si istý. A odporúča to používať len na väznenie. Pretože okrem jedného človeka, ktorý by to zvládol ovládať a presne zacieliť, kam chce ísť, to nezvládne nikto. Hrozí, že skončíš v prázdnote.“

„Chceš mi povedať, že toto pero by mohlo dokázať, to o čo sa títo dvaja snažia celé tie roky?“

„Presne na ten účel bolo stvorené.“

„Kto je ten jeden vyvolený?“

„Presne tá istá osoba, ktorej kostná dreň – teda jej časť poháňa toto pero.“

„Vieš, kto to je?“

„Vravel som, že tvoj kamarát je dôležitý. Martin Vyšný.“

„Kedy si vzal Martinovi kostnú dreň?“ Spisovateľ vytasil nôž a hľadel na Erika, ktorý sa otočil na Spisovateľa.

„Lichotíš mi, ale ja som to nebol.“

„Teraz máš čo vysvetľovať.“

„Je mi to jasné. Konečne nôž, konečne poslúchaš,“ Erik odložil pero, „takže v deň, keď sme sa stretli v miestnosti pod Headingpolis, stala sa zvláštna vec. Posadili Martina do toho kresla, správne? A pustili to na plný výkon. To neurobili ani pri mne. Pretože ma oslabili menšími dávkami. Ale ten prístroj by ma bol zabil. Tak akoby zabil Martina, ak by nebol vypnutý.“

„Naznačuješ mi, že Martin tú explóziu prežil? A že žije?“

„Prežil to áno. Ale nežije. Už nie.“

„Čo? Čože?“

„Ah, Martin mal v tú chvíľu pri sebe tvoj zápisník, nemal si ho od Prievidze. Ostal s Martinom. A chcel ti ho vrátiť, pretože vedel, že je pre teba veľmi dôležitý.“

„Kde je? Kde skončil ten zápisník?“

„To je tá zlá správa,“ Erik prešiel ku kabele, ktorú doniesla Roderika. Spisovateľ hľadel na to, ako odtiaľ vytiahol zelený zápisník. Poznateľne starší. Opotrebovanejší. Erik ho otvoril na náhodnej strane.

„Vidíš, značili si, keď sa dáky príbeh stal. Aj či vďaka nim, alebo nie.“

„Dal som im návod, ako vraždiť?“

„Nie tak celkom,“ Erik zatvoril zápisník a hodil ho na zem, „ten už potrebovať nebudeš. Nedal si im návod. Tvoja schopnosť predvídať veci sa po snahe potlačiť ju pretavila do písania. Stalo by sa to aj tak. Veľa vecí sa stalo bez ich pričinenia. Ale boli sme pri tom, kde skončil ten zápisník. Dnes skončil tu. Na zemi.“

„Ako sa sem dostal?“

„Nie je to očividné?“

„Vôbec.“

„Zatiahol som páku, čím som narušil chod stroja. Martina to vymrštilo časom do minulosti, vydrž, nechaj ma dohovoriť, aj s tvojím zápisníkom.“

„No tak moment, do minulosti? A tomu mám ako veriť?“

„Viem, ťažko sa tomu verí, ale Laco, ktorý vyrobil toto pero, pracoval v osemdesiatych rokoch pre A.S.E. Vyvíjal prístroj, ktorý otvorí portál. Pôvodne vyvinul jeden, ktorý ich zatváral. Pretože

boli všade. No a istý čas sa na tomto projekte podieľal Martin Vyšný. Martin o sebe tvrdil, že je z budúcnosti. A.S.E. sa tou dobou aktívne venovala výrobe zbraní a tak Martina považovali skôr za zdroj energie. A tak jedného dňa ho prekabátili a vyrvali mu kostnú dreň. Laco Martinovi pomohol utiecť. A Martin ju nechal Lacovi. Aby ju skryl. Lenže ten mal svoje poznámky a bol veľmi blízko k technológií, ktorá by dokázala otvárať časopriestorové brány. A tak z kúska Martinovej DNA vytvoril baterky, pre toto pero. Teoreticky by to fungovalo aj s mojou, ale ubezpečil sa, že je to kompatibilné hlavne s Martinom. A jeho DNA. Pretože, keď mu chcel odovzdať toto zariadenie,“ Erik vytiahol pero, „už Martina nikdy nenašiel.“

„Čo sa stalo s Martinom? Vieš to?“

Erik prikývol.

„Hovor,“ Spisovateľ si pretrel nos.

„Pamätáš si na ten dom, kde si sa stretol s Chrisom? Veľké kovové končatiny. Chut' na mäso.“

„Aký to má súvis?“

„Recept na jeho liek si nenapísal, už bol napísaný a prichystaný. Spomenieš si, ako bol podpísaný?“

„Iniciálami.“

„Akými?“

„Eh,“ Spisovateľ pozrel na Erika, „M.V. Ale...“

„M.V. Ako Martin Vyšný. Pýtal som sa tých chalanov ešte pred tebou, ako sa to stalo. Na mieste, kde sa z neho stalo, to čo sa stalo. Boli tam kazety. Do magnetofónu. A bol to Martinov hlas.“

„Chceš mi povedať...“ Spisovateľ zalapal po dychu, zacúval späť do sena so zakrytými ústami, „...eh, že on prežil ten výbuch len na to, aby umrel ako ľudozhřavá príšera?“

„Chcem ti povedať pravdu,“ Erik si sadol do tureckého sedu.

„Prečo si ma za ním poslal?“

„Pretože som dúfal, že ho dostanem sem. Na toto miesto. S týmto perom. A on len stlačí tlačidlo.“

„Ako dlho máš to pero?“

„Nie dlho, presvedčiť Laca, aby mi dôveroval mi trvalo dlho. Nosil ho všade so sebou. Navyše takmer sedem rokov počas tvojho cestovania ma väznili a týrali.“

„Škoda, že tu nie je.“

„Keby tu bol, nebolo by tu to pero. A možno by sa to vôbec nestalo.“

„Čo myslíš?“

„Oni dvaja. Laco prisaha, že keď sa pokúšali v A.S.E. otvoriť za pomoci Martina portál tak títo dvaja z neho vybehli. A majú v našom svete jednu výhodu. Nestarnú tak rýchlo, ako by mali. Nikoho v Headingpolis sa to netýka, len ich. Možno to je tým, že to bol umelý portál, alebo tým, že Headingpolis je tu celý. Ale to je myslím iný príbeh.“

„A čo s nimi?“

„Už nič. Môžu tak ostať na veky vekov.“

„Takže, ak tu nie je Martin, nemôžeme ich poslať späť?“

„Dokonca ich nemôžeme zabiť. Prežijú to. Vyliečia sa. Môžu zostarnúť a umrieť len v ich svete. Čo je pre nás problém.“

„To áno.“

„Inak, Martinovo telo sa nikdy nenašlo. Je tam jeho krv. Na mieste, kde údajne spáchal samovraždu. Sú tam dáke jeho poznámky, ale telo tam nikto nikdy nenašiel. Pretože nikto nevedel, že tam prebýva, pretože bol na úteku. Skrýval sa. Prvý, kto tam našiel tú scénu bol riaditeľ A.S.E. Jeho meno neviem vysloviť. Hybesyben alebo tak dáko. A polícia až o pár rokov neskôr. Ale nikto tam nikdy nenašiel telo.“

„Nenašli telo?“

„Dodnes sa nevie, kde je.“

„Ale to môže znamenať, že sa zamaskoval a možno žije dodnes.“

„Je to možné. Ale nespoliehal by som sa na to.“

„Pravda, ak žije, mal by som mu dať pokoj,“ Spisovateľ pozrel na nôž vo svojich rukách, „prečo chceš, aby som ťa zabil?“

„Pretože už som toho pokazil veľa. Veľmi veľa. A žil som dost' dlho.“

„Ale keď už viem toto, toto všetko, že ako sa to stalo a viem, že si mi chcel pomôcť od samého začiatku, aj keď nechápem prečo. A odkiaľ si vedel niektoré veci o ľuďoch, ktorých sme nikdy nestretli, ale asi to vedieť nechcem.“

„Nedávno som videl umrieť svoju matku.“

„Ou.“

„Nie tú, čo si vídaval, ako malý. To bola projekcia.“

„Svoju biologickú mamu. Umrela pri mne. Bolo to hrozné.“

„To ma mrzí.“

„Nemusí,“ Erik pokrútil hlavou, „ale moje telo je tiež zradné. Myslím, že veľa ľudí bude chcieť aj moju energiu.“

„Preto chceš umrieť?“

„Chcem tu umrieť a zhorieť. Aby to už nikto nikdy nemohol použiť.“

„Ja...“

„Bargo.“

„Nie. Nie bargo.“

„Sám to nezvládnem, prosím,“ Erik vyskočil na nohy a podišiel k Spisovateľovi, ktorý sa postavil a držal v ruke nôž.

„Ja to nedokážem, nie. Prvý krát po veľmi dlhej dobe verím, že si sa neotočil na zlú stranu a... a...“

„Vieš, že to tak má byť.“

„Ale...“

„Povedal som bargo.“

„Bargo. Nerob to, bargo.“

„Musí to tak byť, vieme to už veľmi dlho.“

Spisovateľ zatvoril oči a prehltol plač. Zatriaslo mu celou hrud'ou. Erik mu chytil predlaktie ruky s nožom a dal si ho bližšie k bruchu.

Spisovateľ otvoril oči a hľadel na Erika krútiac hlavou. Erik držal kamarátovu ruku v oboch rukách.

„Na tri,“ Erik mierne odtlačil Spisovateľovu ruku a začal počítat'.

„Raz, dva, tri,“ spoločne trhli nožom do Erikovho brucha, Erik zaskučal od bolesti. Z očí sa mu vyvalili slzy. Spisovateľovi sa triasla hrud' od úzkosti. Erik mu potočil rukou, aby zaborený nôž v jeho tele spôsobil väčšie škody. Cítil, ako sa mu po tele valí krv. Spoločne ťahali nôž do strany. Spisovateľ zdvihol ruky a pozrel na Erika.

„Vyliečiš sa?“

„Bránim tomu. Chcem tu zhorieť. Pre dobro ostatných. A ubezpečiť sa, že budú trpieť v plameňoch spolu so mnou.“

„Erik...“ Spisovateľ objal Erika. Ten mu objatie vrátil.

„Hrianka.“

„Keby si neumieral, vynadám ti,“ Spisovateľ sa vzdialil, bol od krvi. Erikovej krvi.

„Vezmi X a utekaj.“

„Čo?“

„Nechaj ma tu,“ Erik vystrel ruku a vystrelil cez stenu elektrický náboj vďaka ktorému vzplanul benzín okolo celej budovy, „a vezmi X a vypadnite.“

„Ale...“

„Sme v tvojej hlave! Som tu od Hornej Štubne. To je to, prečo ma vždy vidíš! A preto ma vidia len ľudia, ktorí majú na teba silnú väzbu. A deti...“

„Čože.“

„Nedostal som sa von, pamätáš sa?“

„Ale...“

„Zdrhaj!“

„Takže ty si toto stvoril v mojej hlave?“ Spisovateľ zdvihol zápisník a bežal do druhej malej miestnosti, kde bola zviazaná X. Šmaril zápisník do plameňov. Rozsekol povraz na jej nohách a rukách.

„Už som si...“

„Ticho, ideme utekať,“ Spisovateľ pomohol X na nohy.

„A tvojou hlavou,“ zakričal Erik, „máš perfektnú predstavivosť.“

„Ešte chvíľu,“ ukázal X rukou a pozrel na Erika, „zbohom priateľ.“

„Zbohom. A ešte jedna vec. Dal som ti sľub. Veľmi dávno, že ju zachránim.“

„Prebodol som ťa nožom, sme si rovní.“

„Splnil som ho. Amanda žije. Počítač. Dole v Túlavej.“

Spisovateľ na malý moment zmeravel.

„Erik, kto vlastne si?“

„Ty vieš, kto som...“ Erikove oči sa rozžiarili do bledomodrej farby presne v momente, keď sa chytili steny stodoly, „Hrianka, už vypadni!“

Spisovateľ zdrapil X za ruku a spoločne utekali od horiacej stodoly, čo najďalej.

„Nemali by sme zavolať hasičov?“ X zastala a obzerala sa za seba. Spisovateľ sa tiež ohliadol. Po stodole ani ohni nebolo ani chýru.

„Čože?“

„Boli sme v mojej hlave. Už dáky čas bol uväznený v mojej mysli.“

„Nestíham.“

„Prekabátil ich.“

„Takže to sa teraz odohráva v tvojej myslí?“
„Sú tam a umierajú.“
„A čo myslel tým, že Amanda žije?“
„Že ju zachránil. A vysvetlenie je v Túlavej,“ Spisovateľ sa rozbehol naprieč lúkou. X neostalo iné, ako ísť za ním.

Spisovateľ vletel do Túlavej a okamžite skončil pod stolíkom, kde vyňal kryt, ktorý ukrýval prenosný počítač. X na neho zmätene hľadela od dverí. Vybral notebook a položil ho na stolík. Otvoril ho a zapol. X k nemu podišla.

„Ja vôbec nestíham, čo sa deje.“
„Erik ich prekabátil, dostal ich. Budú naveky vekov uväznený v mojej myslí.“
„A neovplyvní ťa to?“
„Nemyslím si, moja myseľ je bludisko.“
„Keď to tvrdíš.“
„Erik to tak trochu zariadil.“
„Okay, a tu hľadáme čo?“
„Nechal tu text. Dôležitý text.“
„Dobre,“ X si sadla vedľa Spisovateľa. Ten otvoril dokument uložený na pracovnej ploche. Otvoril sa mu textový dokument.

Ahoj Spisovateľ,

Ak toto čítaš najskôr som Ti nestihol povedať úplne všetko. Takže snáď ti tento dokument aspoň pomôže pochopiť, že som dodržal sľub, ktorý som Ti dal pred toľkými rokmi. Zachrániť Amandu. Splnené. Neveríš mi?

Zalov v pamäti, keď ste boli v Prievidzi, odbehla si v jednom momente na toalety. Jednoducho sem tam musíš, ale ona nemusela. Boli sme dohodnutí, že pôjde na WC. Napokon, ja som rozposielal pozvánky. A odtiaľ som ju odniesol veľmi ďaleko. Do Londýna. Aby si užila trochu pokoja. Povedal som jej Tvoje meno, nehnevaj sa na mňa, ale ak Ťa bude hľadať, bude sa jej hľadať lepšie osoba s menom, ako Spisovateľ. Je to pravda. Ale potreboval som, aby všetci uverili, že v ten deň umrela. Aby ju nikto nehládal.

Zalov ešte viac v pamäti, keď sme boli vo veži, už som bol postrelený. Vzal som na seba jej podobu a sčytil ten osudný výstrel. Ale uvedomil som si, že moje telo sa už nelieči tak, ako kedysi. Trvá to omnoho dlhšie. Čiže je to o to horšie. Ale dúfam, že z hrobu sa už nebudem musieť dostávať. Bolo to odporné. Neodporúčam zažiť.

Ďakujem.

Myslím, že to je to najdôležitejšie, čo potrebuješ vedieť.

A možno ťa zaujíma, kto som.

S pozdravom.

Martin V.

Erik si rukou zakrýval ranu na bruchu, pomedzi prsty mu neustále vytekala krv. Lahol si na chrbát a pozoroval plamene okolo neho. Otočil hlavu na dvojicu, ktorá stála neďaleko ohňa. Vytiahol pero a pretočil nenápadným kolieskom do tretej polohy.

Odistil pero a Roderika s jej otcom sa pohli. Pritisli sa s k sebe. Erik na nich mieril perom.

„Berte to ako dar z vľúdnosti.“

„Čo si to urobil?!“ zakričala Roderika.

„Svet s Luontom, že?“

„Čože?“

Erik stlačil malé tlačidlo a miestnosť ožiarilo prudké modré svetlo. Vytvorilo kruh, ktorý preletel miestnosťou a pohltil dvojicu za ktorou sa rozplynul. Po dvojici neostala jediná stopa.

„Okay a teraz si užít horúci koniec,“ Erik odložil pero do vrečka. Pozeral sa na drevenú strechu. Počul, ako všetko na vôkol praská a puká. Nadýchol sa. Zatvoril oči.

Dievča X prišlo k stolu s dvoma plastovými pohármi kávy, jeden položila pred Spisovateľa. Zbadal odraz poháru.

„Dík,“ chytil pohár za vrch a pritiahol si ho bližšie.

„Nemáš začo,“ žena sa usadila oproti nemu prezerajúc si jeho tvár, „si v poriadku?“

„Netuším,“ prešiel prstom po plastovom viečku, „nie som si istý, čo sa stalo. Prebodol som ho. Prebodol som ho po tom všetkom, čo sa stalo. Čo pre mňa urobil. Po tom, čo všetko obetoval.“

„Mohol to zastaviť skôr, nie?“

„Nemyslím,“ pokrútil hlavou, „zabránil by tomu incidentu, vďaka ktorému nás bol schopný zachrániť. Nikdy by sa to nestalo. Podobná vec ako Hitlerov paradox.“

„Čo to?“

„Ak pôjdeš do minulosti zabiť niekoho známeho pred tým, ako bol známy, nikdy by sa známym nestal. Takže by si ho nikdy nešla zabiť do minulosti, takže by žil.“

„Snažím sa nájsť spojitosť medzi Hitlerom a Martinom, ale nie som si istá.“

„Akurát, že Martinova budúcnosť, bola v minulosti.“

„Stále sa nechytám.“

„To nič,“ Spisovateľ sa usmial, „už je potom, no nie?“

„Vyzerá to tak,“ prikývla a odpila z kávy.

„Nečakal by som, že mi dvaja niekedy pôjdeme spolu na kávu.“
„Ver mi, že toto som si vôbec nepredstavovala. My dvaja. Na káve.“
„Akoby si to opísal?“
„Začiatok nového života,“ usmial sa.
Pokrútila hlavou.
„Nepáči sa ti?“
„Nemyslím si, že je koniec...“
„Nah,“ prerušil ju, „neexistuje nič ako koniec. Ide len o to, kde to stopneš.“
Žena nadvihla obočie a pomaly odpila z kávy.
„Neumreli sme. Naše životy pokračujú, najskôr už nebudú ako predtým, ale pokračujú. Naše príbehy nekončia tu. V kaviarni.“
„Čo ak áno?“
„Ja mám skôr otázku, kde tvoj príbeh začal?“
„Prosím?“
„Chcel by som napísať knihu. Príbeh, ktorý sa už stal.“
„Nie, toto teda nie.“
„Prečo nie?“
„Pretože nie! A ešte mi povedz kam to furt pozeráš?“
„Čo?“ Spisovateľ spýtavo pozrel na Dievča X.
„Stále hľadáš na ten malý antikvariát.“
Spisovateľ sklopil zrak do pohára a po chvíli ticha opäť pozrel cez okno na malý antikvariát.
Žena oproti nemu jemne zabúchala o stôl.
„No, ehm... ja.“
Prikývla.
„Patrí mojej mame. Tam je moja matka.“
„Ou.“
„Išiel by som ju pozdraviť. Ale nespoznala by ma.“
„Chod' ju pozdraviť, zaslúžiš si to.“
„Vieš ako ma bude bolieť, keď ma nespozná?“
„Ale aspoň ju uvidíš zblízka.“
„Zlomí mi to srdce.“
„Myslím, že si dost' odolný.“
„Nie som. Tak veľmi nie.“
„Nehovor kraviny a chod'. Budem tu.“
Spisovateľ len pozrel cez výklad. Pokrútil hlavou a pozrel na X, ktorá na neho prikývla. Vstal a vyšiel z malej kaviarne. Počkal kým prejde dodávka a potom šiel sem tam sa obzrúť na kaviareň. Zastavil pred dverami do antikvariátu. Ruka mu zastala nad kľučkou. Zhlboka sa nadýchol a potiahol dvere. Vošiel do predajne, žena vkladala knihy do regálu. Bola k nemu otočená chrbtom.
„Dobrý deň, hneď budem pri vás.“
„Zdravím.“
Žena stuhla. Zdvihla sa a zhlboka sa nadýchla.

„Basty?“ otočila sa a pozrela na človeka pred sebou, ktorý mal prekvapený výraz, „prepáčte len znieťe ako...“

„To nič mama.“

Žena ticho stála a hľadela, ako sa k nej približuje človek s hlasom jej syna, ale nepodobá sa na neho.

„Som to naozaj ja. Len sa toho stalo príliš veľa.“

„Sebastián,“ chytila ho a tuho objala, „ja som taká rada, že si sa mi vrátil.“

„Ja viem,“ stisol ju.

„Ale už mi to nikdy nerob,“ vylepila mu facku, „rozumieš? Vieš, aké to boli muky?“

Len na mamu ticho hľadel.

„Vďaka pánu Bohu, že si celý a zdravý. Aspoň niekto,“ rozplakala sa, „zajtra je pohreb.“

„Budem tam. Pomôžem s čím treba.“

„S tým počítam, ide o tvojho brata.“

Spisovateľ utrel slzu najprv sebe a potom mame. Nechal sa znova objat’.

„Už je dobre mama. Už je koniec. Už budem doma.“

„Čo sa ti to stalo?“

„Netuším presne. Myslím, že adrenalín a Andrejov roztok.“

„Už je naozaj koniec?“

„Áno, sľubujem.“

„A kde máš kamaráta? Erika?“

Spisovateľ zvesil hlavu.

„Ou, to ma mrzí.“

„Zachránil ma. Zachránil veľa ľudí. Ostanú mi na neho najlepšie spomienky.“

„To je dobre,“ pohľadila syna po dlhých siedmich rokoch po vlasoch, „na tie tvoje nové vlasy si budem dlho zvykať.“

X to sledovala z kaviarne.

„Možno si zmenil vizáž, ale hlas ti ostal,“ dopila kávu a odišla z kaviarne svojou vlastnou cestou.

Sebastián vošiel do izby so smutným pohľadom, utrel si oči. Zatvoril za sebou dvere a hľadel do priestoru v ktorom si pamätal nábytok a ľudí, ktorí, ako dnes už vie, boli ilúziami. A nábytok taktiež. Prach sa mu pod nohami víril. Na zemi ležalo staré PlayStation stále pripojené k starému televízoru. Do elektrickej siete nebolo pripojené ani jedno. Čupol si nad PlayStation a prešiel po ňom prstami. Kútiky úst sa mu zdvihli a po líci mu stekala slza. Utrel ju. Vstal a prešiel k oknu. Prstami zväčšil medzierku medzi žalúziami, aby mohol vidieť vypnutú fontánu. Vrátil sa späť ku konzole. Zapojil všetko do elektriky a spustil zariadenia. Na obrazovke videl pixelované písmenká a logo konzoly. Konzola automaticky načítala hru v nej založenú. Preteky. Vytvorilo mu dve autička. Jedno jeho a auto so simulovaným jazdením druhého hráča. Hráča s lepším skóre.

Sebastián uchopil ovládač a potvrdil preteky. Začal sa naháňať po okruhu s autíčkom protihráča, ktorý kedysi zvykol sedávať po jeho boku. Vyhrával. Zabrzdil pred cieľom a počkal, kým ho predbehlo druhé auto. Nechcel ho vymazať. Sklopil pohľad k zemi. Zakryl si oči rukami.

Sebastián v modrej košeli sa krčil za pultom s pokladňou v malom antikvariáte. Zdvíhal zo zeme papiere, keď sa ozval zvonec oznamujúci otvorenie dverí.

„Dobrý,“ ženský hlas prehovoril do zdanlivo prázdneho priestoru.

„Moment,“ prehovoril chlapík a zdvihol sa spoza pultu a položil papiere na pult, „dobrý, ako vám môžem pomôcť?“

„Prepáčte, že vás vyrušujem a otravujem vás s tým, ale,“ vytiahla z kabelky malú pokrčenú fotografiu, „hľadám tohto chalana.“

Chlapík pozrel na obrázok hnedovlasého chalana v zelenej košeli a bordovom saku. Pokrútil hlavou.

„Nie, netuším, kto to je.“

„Spisovateľ. Takže sa tu vôbec neukázal?“

„Nie. Asi vám nepomôžem.“

„Uhm. Tak sa aspoň poobzerám, čo tu máte, keď už som tu,“ dievča sa otočilo a prešlo k regálom.

„Nech sa páči,“ chlapík zašiel do skladu, kde vzal nachystanú menovku, „vždy na to zabudnem,“ pripol si ju na košeľu a vrátil sa do predajne. Oprel sa o pult, dievča po ňom hodilo očkom. Prehrabala sa cez regál a zastala a pozrela znova na chalana, ktorý na ňu hľadel smutnými očami. Pristúpila k pultu krútiac hlavou. Nadvihol obočie.

"Ty si taký sráč!"

"Prosím?" Nadvihol obočie.

"Tvoj vysratý kamarát mi povedal, ako sa voláš, pamätáš sa? Sebastián."

Koniec Spisovateľovho príbehu.

Ďakujem, všetkým ľuďom, ktorí spolupracovali na príbehu Spisovateľa.
ScytheX, Kajs, Juraj Špaček.

Venovanie:

Tomášovi, za to, že to so mnou vydržal tak dlho a stále mu môžem dôverovať.

Veľká vďaka patrí aj webovému sídlu **eKnížky.sk** za promptné riešenie, akéhokoľvek
technického problému, pri zverejňovaní.

**ĎAKUJEM VÁM, ČIATETEĽOM, ZA TO,
ŽE STE SA DOSTALI AŽ SEM.**

Túlavá
S06 E3 Fontána

Napísal: Špajdy
Kontroloval: ScytheX, Juraj Špaček
©2018 Špajdy

Dielo bolo publikované na eKnizky.sk

Dielo je produktom fikcie. Všetky postavy a udalosti sú fiktívne a podobnosť s reálnymi osobami, či udalosťami je čisto náhodná.

Napíš mi, čo si o tomto diele myslíš na [Facebook](https://www.facebook.com)!

Zároveň ma na FB sleduj!

A tiež ma sleduj na ostatných sociálnych siet'ach a médiách ako:

@spajdyi

@spajdy_official

Špajdy

spajdy.blog.eknizky.sk

Ak sa Vám moja tvorba páči, môžete mi tiež pomôcť dobrovoľným príspevkom, aby som naďalej mohol tvoriť obsah, ktorý bude voľne dostupný.

Dobrovoľný príspevok mi môžete poslať na tomto odkaze:

paypal.me/spajdy

Toto dielo je možné voľne šíriť ďalej, ale s podmienkou uvedenia presmerovania na pôvodnú stránku uverejnenia a tiež je vyžadované uvedenie autora.

V diele nie je dovolené vykonávať zmeny.